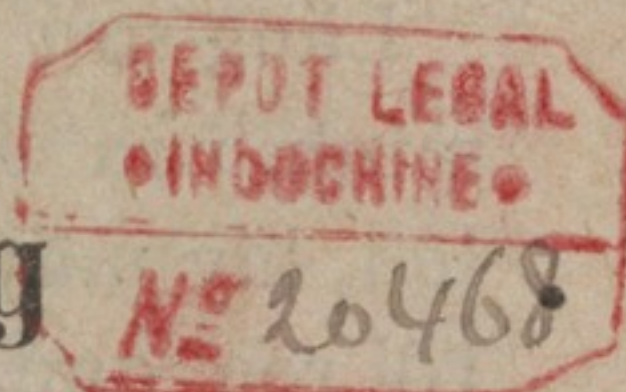

TỤC GÁI ANH-HÙNG

Tiếp theo chuyện Gái Anh-hùng

CUỐN 11 — Đến trọn bộ mỗi cuốn — 1 XU

Bề tình nổi sóng

Luân-lý tiểu-thuyết rất hay rất ly-kỳ, đã
trọn truyện 1 cuốn giấy giá ba hào
bán tại Nhật-Nam

bảo dùng máu gà, đen chó đen bôi vào đầu mũi
tên để đánh phá pháp-lực của nó, thì chỉ
lúc ra trận mới có thể dùng được, còn như
trong lúc đêm hôm tối tăm, nếu nó dùng
pháp-lực đến hành-thích thì biết dùng
cách gì để ngăn-giữ, mới có thể tiến-binh
được.

Cổ-lăng-sơn nói :

Quan lớn ngài cứ yên lòng, để tôi bói mộ
quẻ xem lành dữ thế nào.

8' 1834

An Khâm-sai nói :

Phải đấy, tiên sinh bói cho tôi một quẻ xem thế nào ?

Lăng-sơn vội-vàng lui ra, đi về phòng riêng mình, rửa mặt rửa tay song, liền đốt hương lên, lấy mấy đồng tiền vàng, giơ tay lên khấn rồi reo quẻ. Reo quẻ xong cất mấy đồng tiền vàng đi, lấy bút mực, lấy lương quẻ vào tờ giấy, vội đem đến trình quan Khâm-sai, ở trong viết mấy câu rằng : cứ như quẻ này thì chỉ trong ba ngày có người đến đầu hàng, nghe theo kế sách của họ sẽ có vị cao-tăng lại giúp, muôn việc đều lành, nếu phòng thích-khách, thì nên dùng phép kỳ-môn độn-giáp, bày một chỉ - nghi-trận, quyết không e ngại gì, nhưng không thể dụng công ngay được, cần phải yên đợi ngày giờ, tự nhiên sẽ bắt được giặc, chỉ khó nhọc một lúc mà được yên-ôn lâu-dài.

An Khâm-sai xem song, lại hỏi rõ nguyên-

có Lăng-sơn, lần-lượt kể rõ cho nghe, rồi khuyên chớ nên nóng nảy, bây giờ cần phải viết thư đến Đặng-gia-trang mời mấy vị nữa đến giúp sức, chúng ta cứ ở lại đây nghe tin, đến chừ ngày đêm khuya tôi sẽ vì đại-nhân, bày một kiểu trận kỳ-môn độn - giáp, nếu có thích-khách đến thì chắc là bắt được, còn bên ngoài thời truyền-lệnh cho ai nấy biết rằng còn phải đợi lấy quân, bao giờ quân-tướng các nơi đều đến đông-đủ cả, mới có thể tiến binh được. Làm như vậy là trước hết để nhân-dân yên lòng, rồi đợi ba ngày sau sẽ biết rõ công việc.

An Khâm-sai nghe nói, liền theo đúng như lời Lăng-sơn thi-hành mọi việc.

Lại nói truyện Thiết-đầu-đà từ khi sai người xuống núi dò xem An-khâm-sai đóng dinh ở chỗ nào và cử-động ra làm sao, lại sai hai tên đồ-đệ ăn mặc giả làm hai nhà sư đi khuyên-giáo; để hỏi thăm tháng, ngày, giờ của An khâm - sai. Bốn người vâng lệnh ra

đi, mãi đến hơn mười ngày không thấy có người nào trở về. Thiết-dầu-dà trong lòng áy-náy không yên, cùng Trương-thất bàn rằng :

Lạ thật ! cả bốn đứa sai đi, không hiểu làm sao, mà không thấy một đứa nào về báo tin cả ?

Trương-thất nói :

Đề tiều-đệ sai người tinh-tế lại xuống hỏi dò xem, chắc là sẽ biết tin ngay.

Thiết-dầu-dà nói :

Phải đấy, đề ngu-huynh cũng sai một người cùng đi.

Thiết-dầu-dà nói rồi liền lên tiếng hỏi rằng :
Người nào có thể vì ta xuống núi để nghe tin-tức bây giờ không ?

Bỗng g thấy một người nói rằng :

Đệ-tử xin đi.

Người ấy tức là Qui-nguyên. Thiết-dầu-dà vốn biết nó là người thành-thực, nên vẫn

đem lòng tin-cần, liền nói rằng :

Nếu mi chịu đi thì càng hay lắm, phải dò xét cho đích là An Khâm-sai ở chỗ nào, rồi lập tức về núi báo ngay.

Qui-nguyên nói :

Xin kính theo như mệnh Sur-phụ.

Qui-nguyên nói rút lời, Pháo-quốc-ân theo chạy đến nơi hỏi Trương-thất rằng :

Thưa đại-vương, xin cho con được cùng đi với vị tiểu-sur-phụ đây.

Trương-Thất vui mừng mà nói rằng :

Nếu mi đi thì càng hay lắm, vậy các người phải đi ngay.

Hai người vâng mệnh, vội vàng đi thu nhắt hành-lý, vái từ Thiết-dầu-Đà và Trương-Thất cùng nhau lập tức xuống núi, đi chừng được mười dặm đường đến bên bờ sông, thấy có người coi giữ, hỏi rõ lai-lịch mới chở thuyền cho sang. Khi hai người đã lên trên bờ rồi cùng nhau rảo bước đi lên, đến lúc sắc giờ

đã lổi, đến một nơi trấn-thị, cùng nhau vào trọ trong nhà hàng, bàn nhau lần này cần phải hỏi rõ quan Khâm-sai đóng binh ở chỗ nào, để vào xin đầu hàng, chắc là quan Khâm-sai đi từ đông bắc sang tây nam, vậy chúng ta phải đi sang đường tây bắc để đón ngài, mới có thể gặp ngay được. Tối hôm ấy ngủ lại nhà hàng một đêm, sáng hôm sau dậy sớm ra đi, đi luôn ba ngày, đến đâu cũng có người hỏi, vặn nhưng đều nói khéo đi thoát được.

Bá y giờ An-khâm-sai vì còn ở tỉnh thành đợi-chỉ, nên mãi đến mấy hôm mới kéo quân đến chỗ giáp giới ba phủ đóng dinh lại, hai người tăng, hai người tục, do Thiết-dầu-Đà sai đi, đến ngay Duyện-châu và Kỳ-châu, ngờ đâu quan Khâm-sai lại chưa đi đến hai nơi ấy, nên cứ phải luẩn-quẩn đợi chờ, chưa có thể về núi phúc-mệnh được. Còn Quốc-An và Qui-Nguyên khi đi đến chỗ giáp giới ba phủ là một nơi thị-trấn lớn, thuộc về huyện Dươg cốc phủ Duyện-châu cách phủ Thái-An hơn

Hai trăm tám mươi dặm, đó là thôn Huấn-đạo, hai người đi vào trong thôn, thấy dân-cư trù-mật, sự làm ăn rứt là thịnh-vượng, cùng vào trong một nhà hàng, hỏi nhà hàng làm sao ở ngoài đường lại náo-nhiệt như thế, nhà hàng nói là vì sớm nay có quan Khâm-sai đến đóng dinh ở đây cho nên có nhiều người qua lại tấp nập. Hai người nghe nói quan Khâm-sai đã đến, liền hỏi thăm đường đi. Nhà hàng nói : Cứ thẳng đường đi về phía tây, đến một cái nhà to bên ngoài cửa treo đèn kết hoa, có quân canh, tức là công-quán quan Khâm-sai, nhưng đến đó cần phải giữ gìn cẩn-thận, nếu lỡ ra thì tính-mệnh không còn. Hai người nói :

Chúng tôi chỉ cần đến đó chơi xem, chứ ai dại gì lại sinh việc dễ mua vạ. Hai người nói rồi, rảo bước ra đi, quả nhiên chỉ đi một quãng đã đến công-quán quan Khâm-sai, đi đến ngay trước cửa, nhìn xem thấy quan quân đứng xếp hàng vòng trong vòng ngoài, canh giữ rất là nghiêm-mật, hai người đánh bạo đi thẳng vào trong cửa, nói là có việc oan-uổng, xin được vào kêu đại-nhân để giải-

bày. Quân lính thấy hai người kêu có việc oan-uổng, vội chạy ra nắm lại quát hỏi rằng : Chúng bay to gan thật, có biết đây là chỗ nào không, mà dám dắt nhau vào kêu rầm lên thế? Muốn sống thì ra ngay, không thì chém đầu ngay bây giờ ! Hai người cùng nói rằng :

Chúng tôi nghe nói quan Khâm-sai chuyên một việc vì trăm họ thân oan, đến đâu cũng yết-thị cho nhân-dân được vào kêu, nay chúng tôi vào kêu sự oan-uổng, các chú lại giữ không cho vào là cớ làm sao ? các chú nói rõ cho chúng tôi biết, chúng tôi xin ra ngay không vào kêu làm gì nữa.

Hai người cùng mấy tên lính cãi-cọ nhau và làm rầm-rĩ cả lên, động đến tai Chủ-nhất-Quan và Lục-vũ-Sinh ở bên trong nghe tiếng, liền chạy ra hỏi xem cái gì, một tên lính nói là có một người lẳng một người tục vào kêu oan, Chủ-nhất-Quan liền hỏi hai người rằng :

Chúng bay có việc oan-uổng gì mà muốn xin vào kêu, nếu phải là việc trọng-đại, thì đại-nhân sẽ xét rõ cho chúng bay, chứ nếu

là việc tầm-thường, thì đại-nhân không hỏi đến, vậy có việc gì nói mau cho ta nghe, ta sẽ vào bầm cho?

Hai người nói : Thưa ngài, cái việc chúng tôi muốn vào kêu không phải là một việc tầm-thường, chính là một việc có quan-hệ cho mấy vạn sinh-linh tỉnh Sơn-đông này, nếu quan Khâm-sai nghe theo như lời chúng tôi, thì chắc ngài sẽ được cao thăng, bao nhiêu cái án trộm cướp đều có thể khám-phá ngay được.

Nên chúng tôi đến đây hôm nay, một nửa là vì nước, một nửa là vì thân mình, vậy ngài cứ vào bầm cho, chờ khi chúng tôi vào chào lạy quan Khâm-sai, bầm hết đầu đuôi, bấy giờ ngài sẽ rõ.

Chủ-nhất quan nghe nói lấy làm làm lạ, liền bảo rằng :

Nếu vậy các người cứ đứng chờ ở đây, để ta vào bầm trước, rồi sẽ ra đòi vào.

Chủ-nhất-quan bảo mấy tên lính đẹp chỗ cho hai người ngồi và dặn phải tiếp đãi ử-tế, rồi cùng Lục-vũ-Sinh đi vào trong bầm với An-khâm-sai rằng :

Lúc ấy An-Khâm-sai đang ngồi ngẫm nghĩ quẻ bói của Cổ-lăng-Sơn nói trong ba ngày tất có người đến đầu hàng, và đưa tin, ngày nay đã là ngày thứ ba rồi, chưa thấy có ai đến, chẳng biết quẻ bói ấy có nghiệm không ?

Đang ngồi nghĩ, bỗng thấy Chủ-nhất-quan và Lục-vũ-Sinh vào bầm ở ngoài cửa có một người tăng một người tục nói là có việc cơ-mật xin vào bầm, nghe rọng nói thì như người ở núi Dương-giác, đại-nhân nên cho vào.

An-Khâm-sai nghe nói vừa mừng vừa sợ, mừng là có người đến đầu hàng, từ có thể biết rõ được tông-tích của quân giặc, sợ là Lăng-sơn thực là người có tài tiên-tri, liền bảo ra dẫn hai người vào, và cho mời Cổ-lăng-Sơn ra hỏi chuyện.

Chủ-nhất-quan và Lục-vũ-sinh vâng lệnh đi ra ngoài cửa, theo phép phải phòng-bị cẩn-thận, trước bảo hai người cho khám xét trong mình, thấy đều không có khí-giới, rồi mới dẫn vào.

Khi vào đến nơi Pháo-quốc-ân và Qui-Nguyên ngẩng đầu lên nhìn, bên trên có hai người ngồi một, người ngồi ở phía đông, tuổi ngoài bốn mươi, một người ngồi ở phía tây, tuổi ngót 30 người, nghĩ ngay ra người còn ít tuổi ấy chắc là quan Khâm-sai, đều mặc quần áo thường, thưng khí độ rứt oai-nghiêm, rõ-ràng, là một vị đại-thần, hai người vội vâng qui xuống nói rằng :

Quan lớn ngồi trên, bọn tiểu dân chúng con xin lạy chào.

Nói rồi, cùng dập đầu lạy hỗn lạy, An-Khâm-sai vội né mình ra một bên, xua tay mà nói rằng :

Thôi, các người đừng tạy nữa, đừng dậy nói ngay cho ta nghe nào. Các người ở đâu lại đây ? Có việc cơ-mật gì muốn bẩm với ta. Các người trước hết hãy nói rõ họ tên và

tông-tích cho ta nghe, phải nói thực chứ có nói dối đấy. Hai người nghe nói, Quốc-ân liền nói trước rằng :

Ngàn lạy quan lớn, kẻ tội-dân này họ Pháo tên là Quốc-ân, vốn người ở phủ Đăng-Châu, vì nghèo cùng không kể dung thân nên phải đến núi Thanh-vân xin vào trại Trương-vạn-bảo làm một tên tiểu-tốt, Trương-vạn-bảo lui quân trốn chạy đến núi Dương-giác, nhờ vị đại-hòa-thượng trong chùa Thanh-liên là Thiết-dầu-đa, tạm làm kẻ lánh nạn, tội dân cũng theo Trương đến ở đó, nghe vị Hòa-thượng ấy nói thì rút là ghê-gớm, hẳn biết dùng tà-thuật mê người, lại có phép rửa người cho chết nữa, muốn hại người nào, chỉ cần biết năm tháng ngày giờ sinh đẻ của người ấy, rồi làm phép đọc thần-chú, thì người ấy chết ngay. Hiện hẳn đã sai ba tên lâu-la tinh-tế đi dò hỏi xem quan lớn đóng dinh ở chỗ nào, lại sai hai tên đồ-dệ giả làm hai người sứ đi khuyên-dáo hỏi dò năm tháng ngày giờ của quan lớn.

Hắn nói đêm khuya có thể lẻn vào nhà người ta dễ dàng-thích, đi nhanh như gió, khiến cho người ta khó thể phòng-bị được. Tội dân nghĩ hắn có cái phép thuật ấy, nhưng là không thể thắng được chính. Hắn có một người đồ-dễ người đồ-dễ tên là Qui-nguyên đây cũng cùng một lòng nghĩ như kẻ tội-dân này, nên chơi với nhau rất thân, kết làm anh em. Qui-nguyên có nói pháp-thuật của vị Hòa-thượng ấy không dễ đã phá được, tất phải mời một vị cao-lăng đến giúp sức cho, thì mới phá rồi và bắt được vị hòa-thượng ấy. Hai chúng con một lòng bỏ là theo chính, nên cùng xin một việc sai, đi xuống dưới núi, dọc đường hỏi thăm quan lớn đóng binh ở chỗ nào, nay may được vào hầu, không khác gì vén mây trông thấy mặt trời, vậy xin quan lớn rộng lòng thu dùng cho được ở trong dinh quân làm một tên tiểu-lốt. Chúng con đều cùng một ý như thế, xin quan lớn hỏi lại Qui-nguyên sẽ biết rõ ràng.

Quan Khâm-sai liền hỏi Qui-nguyên rằng :
Nhà ngươi có câu gì, nói mau cho ta nghe.
Qui-Nguyên nói :

Tăng-nhân này từ thuở bé đã xuất-gia, nguyên họ là họ Tất, người ở phủ Đăng-châu, trước kia trụ-trì tại chùa Thanh-vân ở trong tỉnh thành Sơn-đông, nhân vì đói rét, phải đi ra các châu, huyện ngoài để cầu bố thí độ thân, không may gặp phải Thiết-dầu-Đà ở chùa Thanh-liê, hắn thấy tăng-nhân nghèo khổ, liền thu làm đồ-đệ, lúc đầu cũng ngỡ là một người chân chính tu-bhành, không ngờ là một tên đại-đạo cướp của giết người, hắn cùng với Trương-Thất ở núi Thanh-vân chơi bời với nhau rút thân, lại cùng anh em họ Ân là bọn giặc bề kết làm anh em. Thiết-dầu-Đà biết dùng tà-thuật, niệm-chú mê người lại biết vẽ bùa, ném xuống sông làm cho nước sông đang chảy phải đứng lại, thuyền bè qua lại đều bị chìm cả. Cứ như hắn nói thì trong

thiên-hạ thì có lẽ không ai dám địch, hấn chỉ sợ có một người, tức là một vị Cao-tăng, hiệu trụ-trì tại chùa Lãnh-toàn trên núi Bạch-hạc về phía nam huyện Nhâm-bình, pháp hiệu là Quan-Hải, lại hiệu là Tĩnh-Nhất-Thượng-Nhân, tuổi ngoại bảy mươi. Thiết-dầu-Đà nói Hòa-thượng ấy có cái tài tiên-tri, nếu nói pháp-lực, còn cao hơn Thiết-dầu-Đà gấp mấy lần.

Tăng-nhân này nhờ Pháo-quốc-ân khuyên bảo trong lòng hối hận, định bỏ về lại làm một kẻ lương-dân, cho nên đưa nhau đến đây vào yết-kiến đại-nhân, nếu đại-nhân rộng lòng ra ơn cho, thì tăng nhân tình-nguyện hoàn-lục theo đại-nhân làm một tên tiểu-tốt, bỏ tà theo chính mong san này được khỏi tiếng là cùng đảng với quân trộm cướp. Hiện nay Thiết-dầu-đà đã sai người xuống núi đi dò đại-nhân đóng ở chỗ nào lại hỏi năm tháng ngày giờ sinh đẻ của đại-nhân để làm phép nguyên-rửa, nếu không nguyên-rửa được thì hấn sẽ lên đến hành-thích, đại-nhân phải nên đề-phòng. Theo như

ngu-kiến của tăng-nhân này, đại-nhân nên
lập tức sai người đến núi Bạch-hạc mời Quan-
Hải-thiền sư đến, mới thể phá được yêu-
thuật của Thiết-dầu-dà. Núi Bạch-hạc cách
đây không lấy gì làm xa lắm. *Còn nữa*)

24 người anh - hùng C. Q.

Ỗ-HIỆP TIỂU-THUYẾT (biểu không số 1)

Đã có số 3 Giá 3 xu

HAY, VUI XUỐT TỪ ĐẦU ĐẾN HẾT

Đã có số 4, Biểu, không số đầu

Tiền-Hán Diễn-Nghĩa

(Tức Tây-Hán-Chí, Hán Sở Tranh-Hùng)

Giấy bằng hai Gái anh-hùng Giá ba xu

Đến trọn bộ

Thất-Kiểm Thập-Tam - Hiệp

*Cả bì là giấy là 1p00 (thứ bì là giấy gáy vải
(thời 1p20, mỗi bộ đóng làm hai cuốn*

Đều do Nhật-Nam in bán